

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11/2025
27.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Рашета, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 818/24 од 28.05.2024. године, у седници одржаној 27.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 818/24 од 28.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 818/24 од 28.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 53929/2021 од 07.11.2023. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је тужени стекао право јавне својине на парцели број .../..., уписана у ЛН бр. ... КО ..., што је тужилац дужан да трпи, призна и дозволи да се на предметној парцели у евиденцији непокретности код РГЗ СКН Нови Сад 1 упише јавна својина туженог. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати 2.233.484,00 динара са законском затезном каматом од 07.11.2023. године (очигледном грешком у писању наведено је „од 09.11.2023. године“), као дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 355.330,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 818/24 од 28.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом, у конкретном случају то су План генералне регулације насељеног места Ветерник („Службени лист Града Новог Сада“, бр. 27/15 са изменама и допунама) и План детаљне регулације простора у продужетку Лептирове улице у Ветернику („Службени лист Града Новог Сада“, бр. 43/2019), предметно земљиште намењено за површину јавне намене – улицу и фактички је приведено намени и представља саобраћајницу – део Лептирове улице. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, будући да правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 21.12.2021. године, а поднеском од 10.10.2023. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 2.233.484,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је имао у виду да је у ставу трећем изреке првостепене пресуде, очигледном грешком у писању наведено „од 09.11.2023. године“, уместо „од

07.11.2023. године“, али наведено није од утицаја на другачије одлучивање, будући да се наведена грешка може исправити у смислу одредбе члана 362. ЗПП.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић